ſind ei piddand rikkuma! mul on wiis poega ja kaks tüttart, kes ennamiste keik minno teed könniwad — pöörge ja parrandage meid!

Kule, wanna issa! kule, ütles Tio, ei weel olle löppend meie röom — agga kui ta temma pole ſilmad loi, ei olnud ta ennam nähha — ja Tio hüdis: kuhho ta ſoi? — kes ta olli? Temma jut olli taewaſt, kostis Rein, olgo isse kes tahtes. Seſt aiast kaddus nende kurwastus, ja Hans ja Laur hakkaſid öiguſt noudma omma laste ja perrettega. Seddawiſi Jummal ello-waewad parrandab; ſeſt ſurm on ello töſtja ja ei mitte temma rikkuja. Sepärraſt punnuſid nemmad ka weike Jürri haua risti ümber ühhe paela lilledeſt, ja kirjotaſid ſelle risti laua peäle:

Kennaſt lilled öitſewad,
Agga pea närtſiwad;
Armastusſe mällestus
Keigekindlam nimmetus;
Surm meid ſiin kül kurwastab,
Taewas jälle römustab!